

- (6) Rozporządzenie wykonawcze Komisji (UE) nr 542/2013 z dnia 13 czerwca 2013 r. w sprawie minimalnej stawki cła na cukier ustalonej w związku z czwartym częściowym zaproszeniem do składania ofert w ramach postępowania o udzielenie zamówienia otwartego rozporządzeniem wykonawczym (UE) nr 36/2013 (Dz.U. L 162, s. 7).
- (7) Rozporządzenie wykonawcze Komisji (UE) nr 36/2013 z dnia 18 stycznia 2013 r. otwierające stały przetarg na przywóz cukru objętego kodami 1701 14 10 oraz 1701 99 10 z zastosowaniem obniżonej stawki celnej w roku gospodarczym 2012/2013 (Dz.U. L 16, s. 7).
- (8) Rozporządzenie Rady (WE) nr 1234/2007 z dnia 22 października 2007 r. ustanawiające wspólną organizację rynków rolnych oraz przepisy szczegółowe dotyczące niektórych produktów rolnych (Dz.U. L 299, s. 1).
- (9) Rozporządzenie Rady (WE) nr 318/2006 z dnia 20 lutego 2006 r. w sprawie wspólnej organizacji rynków w sektorze cukru (Dz.U. L 58, s. 1).
- (10) Rozporządzenie Komisji (UE) nr 1006/2011 z dnia 27 września 2011 r. zmieniające załącznik I do rozporządzenia Rady (EWG) nr 2658/87 w sprawie nomenklatury taryfowej i statystycznej oraz w sprawie Wspólnej taryfy celnej (Dz.U. L 282, s. 1).

Skarga wniesiona w dniu 9 sierpnia 2013 r. — Chin Haur Indonesia przeciwko Radzie

(Sprawa T-412/13)

(2013/C 274/43)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Chin Haur Indonesia, PT (Tangerang, Indonezja) (przedstawiciele: T. Müller-Ibold i F.C. Laprévotte, lawyers)

Strona pozwana: Rada Unii Europejskiej

Żądania strony skarżącej

Skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie częściowej nieważności art. 1 ust. 1 i 3 rozporządzenia wykonawczego Rady (UE) nr 501/2013 (1) w zakresie w jakim rozszerza cło antidumpingowe na skarżącą oraz odrzuca wniosek skarżącej o zwolnienie;
- obciążenie Rady kosztami obsługi prawnej oraz pozostałymi kosztami i wydatkami poniesionymi przez skarżącą w związku z niniejszą sprawą; oraz
- podjęcie wszelkich innych środków, jakie Sąd uzna za stosowne.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi skarżąca podnosi pięć zarzutów.

- 1) Zarzut pierwszy, oparty na fakcie, że Komisja i Rada nie wykazały obejścia w odniesieniu do przywozu z Indonezji i popełniły zatem oczywisty błąd w ocenie, gdyż:
  - twierdzenie, że miała miejsce zmiana struktury handlu jest oczywiście błędne;
  - Rada błędnie uznała, że producenci z Indonezji, w szczególności skarżąca, dokonywali przeładunku rowerów z Chin do UE.
- 2) Zarzut drugi, oparty na fakcie, że Rada błędnie uznała, iż skarżąca odmówiła współpracy, a taki brak współpracy uzasadniał odmówienie jej zwolnienia, gdyż:
  - skarżąca współpracowała najlepiej jak mogła;
  - twierdzenie o braku współpracy jest bezpodstawne;
  - twierdzenie Rady o braku współpracy jest pozbawione uzasadnienia;
  - Rada nie uwzględniła dodatkowych informacji przedstawionych przez skarżącą.
- 3) Zarzut trzeci, oparty na naruszeniu praw procesowych skarżącej w ramach dochodzenia, gdyż:
  - Komisja naruszyła obowiązek dokonania bezstronnej oceny przedłożonych jej dowodów;
  - w dochodzeniu przeprowadzonym przez Komisję wystąpiły uchybienia proceduralne.
- 4) Zarzut czwarty, oparty na fakcie, że odmowa przyznania skarżącej zwolnienia stanowi naruszenie zasady równego traktowania, gdyż:
  - Komisja dopuściła się dyskryminacji względem skarżącej przyznając zwolnienie eksporterom w podobnej sytuacji i odrzucając wniosek skarżącej o zwolnienie;
  - wobec skarżącej podjęto błędnie takie same działania jak wobec producentów, którzy w ogóle nie współpracowali.
- 5) Zarzut piąty, oparty na fakcie, że ustalenia przyjęte w rozporządzeniu wykonawczym w zakresie szkody i dumpingu są niezgodne z podstawowym rozporządzeniem antidumpingowym, gdyż:
  - twierdzenie o osłabieniu skutków naprawczych cła antidumpingowego jest błędne.

— Komisja stwierdziła wystąpienie dumpingu na podstawie nierzetelnych i nieodpowiednich danych oraz błędnie odmówiła uwzględnienia danych dotyczących cen przedstawionych przez skarżącą.

(¹) Rozporządzenie wykonawcze Rady (UE) nr 501/2013 z dnia 29 maja 2013 r. rozszerzające ostateczne cło antydumpingowe, nałożone rozporządzeniem wykonawczym (UE) nr 990/2011 na przywóz rowerów pochodzących z Chińskiej Republiki Ludowej, na przywóz rowerów wysyłanych z Indonezji, z Malezji, ze Sri Lanki i z Tunezji, zgłoszonych lub niezgłoszonych jako pochodzące z Indonezji, z Malezji, ze Sri Lanki i z Tunezji (Dz.U. 2013 L 153, s. 1)

Skarga wniesiona w dniu 9 sierpnia 2013 r. — City Cycle Industries przeciwko Radzie

(Sprawa T-413/13)

(2013/C 274/44)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: City Cycle Industries (Kolombo, Sri Lanka) (przedstawiciele: T. Müller-Ibold i F.C. Laprévotte, lawyers)

Strona pozwana: Rada Unii Europejskiej

Żądania strony skarżącej

Skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie częściowej nieważności art. 1 ust. 1 i 3 rozporządzenia wykonawczego Rady (UE) nr 501/2013 (¹) w zakresie w jakim rozszerza cło antydumpingowe na skarżącą oraz odrzuca wniosek skarżącej o zwolnienie;
- obciążenie Rady kosztami obsługi prawnej oraz pozostałymi kosztami i wydatkami poniesionymi przez skarżącą w związku z niniejszą sprawą; oraz
- podjęcie wszelkich innych środków, jakie Sąd uzna za stosowne.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi skarżąca podnosi pięć zarzutów.

- 1) Zarzut pierwszy, oparty na fakcie, że Komisja i Rada nie wykazały obejścia w odniesieniu do przywozu ze Sri Lanki i popełniły zatem oczywisty błąd w ocenie, gdyż:
  - twierdzenie, że miała miejsce zmiana struktury handlu jest oczywiście błędne;

— Rada błędnie uznała, że producenci ze Sri Lanki, w szczególności skarżąca, dokonywali przeładunku rowerów z Chin do UE.

- 2) Zarzut drugi, oparty na fakcie, że Rada błędnie uznała, iż skarżąca odmówiła współpracy, a taki brak współpracy uzasadniał odmówienie jej zwolnienia, gdyż:

— skarżąca współpracowała najlepiej jak mogła;

— twierdzenie o braku współpracy jest bezpodstawne;

— twierdzenie Rady o braku współpracy jest pozbawione uzasadnienia;

— Rada nie uwzględniła dodatkowych informacji przedstawionych przez skarżącą.

- 3) Zarzut trzeci, oparty na naruszeniu praw procesowych skarżącej w ramach dochodzenia, gdyż:

— rozporządzenie wykonawcze narusza zasady staranności i dobrej administracji;

— niekompletna dokumentacja przedstawiona skarżącej stanowi naruszenie jej prawa do obrony.

- 4) Zarzut czwarty, oparty na fakcie, że odmowa przyznania skarżącej zwolnienia stanowi naruszenie zasady równego traktowania, gdyż:

— Komisja dopuściła się dyskryminacji względem skarżącej przyznając zwolnienie eksporterom w podobnej sytuacji i odrzucając wniosek skarżącej o zwolnienie;

— wobec skarżącej podjęto błędnie takie same działania jak wobec producentów, którzy w ogóle nie współpracowali.

- 5) Zarzut piąty, oparty na fakcie, że ustalenia przyjęte w rozporządzeniu wykonawczym w zakresie szkody i dumpingu są niezgodne z podstawowym rozporządzeniem antydumpingowym, gdyż:

— twierdzenie o osłabieniu skutków naprawczych cła antydumpingowego jest błędne.

— twierdzenie dotyczące dumpingu w rozporządzeniu wykonawczym również jest błędne.

(¹) Rozporządzenie wykonawcze Rady (UE) nr 501/2013 z dnia 29 maja 2013 r. rozszerzające ostateczne cło antydumpingowe, nałożone rozporządzeniem wykonawczym (UE) nr 990/2011 na przywóz rowerów pochodzących z Chińskiej Republiki Ludowej, na przywóz rowerów wysyłanych z Indonezji, z Malezji, ze Sri Lanki i z Tunezji, zgłoszonych lub niezgłoszonych jako pochodzące z Indonezji, z Malezji, ze Sri Lanki i z Tunezji (Dz.U. 2013 L 153, s. 1)